

værge sig mod Bedragerier af denne Art end den, der er nødt til det daglige Haandkjøb. Derfor maatte man i Særdeleshed i høi Grad ønske denne Lov fremmet, fordi den i Virkeligheden er en Beskyttelse for de mest Ubemidlede i Samfundet mod at blive bedragne ved Salget af de Ting, som det er nødvendigt, at de hver eneste Dag maa købe, for at kunne leve. Spørgsmaalet er jo, om der er Trang til en saadan Lovbestemmelse, og jeg erkjender fuldkomment, at der ingen virkelig Trang tilstede i Samfundet, maa man ikke her stride ind. Jeg tror imidlertid ikke, at man behøver videre end at henvise til de idelige og idelige Bladderetninger, der komme frem om Bedragerier af denne Slags; der forekommer meget hyppigt Beretninger af en meget graverende Beskaffenhed, saa det forekommer mig, at man maa sige, at Trangen er tilstede. I de fleste Lande har man allerede ordnet disse Forhold; man har været istand til at ordne dem hurtigere end vi, og de fleste Steder ere Lovene modtagne med stor Tilfredshed af Befolkningen. Man vil derfor ikke ret vel længere kunne undrage sig Lovbestemmelser af denne Art. I Motiverne til dette Lovforslag findes et kort Resumé af de tidligere Behandlinger, og ærede Medlemmer ville jo være bekendte med, at Lovforslag i denne Retning have været forelagte flere Gange, desværre uden at Nøgledagen har været istand til at faae en Lov istand. Der har staaet meget forskjellige Meninger mod hinanden, det, man har budt i dette Thing, har været et Minimum, et midlertidigt Laboratorium, som de, der skulle administrere denne Sag, paa ingen Maade kunde ønske at tage imod, da det vilde være en altfor usikker Foranstaltning. Fra Landstingets Side har man ønsket langt Mere, og Ministeren har nu søgt at mægle mellem de forskjellige Anskuelser, og som det forekommer mig, paa en ret heldig Maade. Ministeren har forladt det store Apparat af lokale Undersøgere — jeg tror, de tidligere bleve betegnede som de Sagkyndige — i de forskjellige Kommuner i Landet, og jeg for min Person har altid været noget i Tvivl, om man ogsaa ad denne Vej kunde stifte Noget, der lignede Sagkundskab, og har ment, at vi kunde have langt større Tillid til de Undersøgere, som direkte staa i Forbindelse med Laboratoriet. Om man vil være istand til at komme til en aktiv Undersøgelse ved Hjælp af disse 10 Mænd, kan jo være et Spørgsmaal, jeg tør ikke have nogen bestemt Mening derom, det kan maaske opnaas i Fremtiden; men at man vil være bedre stillet ved disse Undersøgelser, som ste direkte ved Laboratoriet, forekommer mig

utvivlsomt, og jeg kan derfor kun glæde mig over, at Lovforslaget er blevet ændret i den Retning. Der er ogsaa fra de tidligere Lovforslag gjort en Forandring, som maa siges at være imødekommende mod Anskuelser hos dette Thing, som jeg ikke saa ganske nærer, nemlig med Hensyn til Kontrollen med Kjøb i Almindelighed taget. Det vil vistnok være i Grøndring, at der var temmelig væsentlige Kontrolmidler indsatte fra Først af i Lovforslaget med Hensyn til den almindelige Slagning og Forhandling af Kjøb, der mødte en høist mærkbar, men meget betydelig Modstand her i Salen, navnlig fra ærede Medlemmer fra Landet, som jeg synes inærere maatte være interesserede i en Kontrol i den Retning. Nu er Kontrollen med Forhandling af Kjøb og andre Levnetsmidler, der kunde stilles i Klasse dermed, reduceret til det mindst Mulige, til saa lidt, som der overhovedet kan tages med, naar man vil have dette Punkt med i Lovforslaget.

Lovforslaget fastholder ligesom tidligere, at der skal gives særlige Straffebestemmelser for Bedragerier af denne Art, og deri kan jeg i en ganske overordentlig Grad være enig. Det forekommer mig fuldstændig rigtigt, naar det hedder i Motiverne, at stærkede Straffestemmelser ere nødvendige, blandt Andet allerede af rent praktiske Grunde, fordi Bødestrafte ere høist uheldige i saadanne Forhold. De kunne jo give Anledning til, at Vedkommende begynder at spekulere i, om det ikke kunde betale sig, naar han kunde slippe fra det paa den Maade, at lægge Bøden over paa Forsalfningen, saaledes at denne dog kunde betale sig. Det forekommer mig, at dette, at sætte Fængselsstraf istedetfor Bødestraf, er i høi Grad hensigtsmæssigt. Jeg kan ogsaa være enig i, at det er i høi Grad stemmende med de Begreber, man iøvrigt har om Straf for Bedrageri; thi det forekommer mig virkelig, at selv om man har stillet dem i Straffeloven paa en lempeligere Maade, ere Bedragerier af den Art i høi Grad forkastelige, nok saa forkastelige som adskillige andre Bedragerier, og fortjene at straffes med en passende, nogenlunde haard og følelig Straf. Det er i Virkeligheden et Bedrageri af en grov Art, naar man offentlig falskbyder Varer til den Befolkning, som indkøber Varer i Smaapartier daglig, vidende, at det er andre Varer end dem, de gives ud for. Det er Noget, som absolut bør straffes saa haardt, som man overhovedet fornuftigvis kan straffe den Slags Ting. Bødestrafpen er derfor her uheldig, og det er bedre at gaa over til Fængselsstraf.